॥ अथ सप्तमोऽध्यायः ॥

शुक उवाच ॥ ते नागराजमामन्त्र्य फलभागेन वासुकिं ।
परिवीय गिरौ तस्मिन् नेत्रमब्धिं मुदान्विताः ॥ १ ॥
आरेभिरे सुरा यत्ता अमृतार्थं कुरूद्वह ।
हरिः पुरस्ताज्जगृहे पूर्वं देवास्ततोऽभवन् ॥ २ ॥
तन्नैच्छन् दैत्यपतयो महापुरुषचेष्टितं ।
न गृह्णीमो वयं पुच्छमहेरङ्गममङ्गलं ।
स्वाध्यायश्रुतसंपन्नाः प्रख्याता जन्मकर्मभिः ॥ ३ ॥
इति तूष्णीं स्थितान् दैत्यान् विलोक्य पुरुषोत्तमः ।
स्मयमानो विसृज्याग्रं पुच्छं जग्राह सामरः ॥ ४ ॥
कृतस्थानविभागास्ते एवं कश्यपनन्दनाः ।
ममन्थुः परमायत्ता अमृतार्थं पयोनिधिं ॥ ५ ॥
मथ्यमाने ऽर्णवे सो ऽद्रिरनाधारो ह्यपो ऽविशत् ।
ध्रियमाणो ऽपि बलिभिर्गौरवात् पाण्डुनन्दन ॥ ६ ॥
ते सुनिर्विण्णमनसः परिम्लानमुखश्रियः ।
आसन् स्वपौरुषे नष्टे दैवेनातिबलीयसा ॥ ७ ॥
विलोक्य विघ्नेशविधिं तदेश्वरो दुरन्तवीर्यो ऽवितथाभिसंधिः ।
कृत्वा वपुः काच्छपमद्भुतं महत् प्रविश्य तोयं गिरिमुज्जहार ॥ ८ ॥
तमुत्थितं वीक्ष्य कुलाचलं पुनः समुत्थिता निर्मथितुं सुरासुराः ।